

ROMA, UN EDEN SENZA OMBRE

Csilla SZENTPÉTERI E L'Italia

RÓMA – ÁRNYÉK NÉLKÜLI ÉDENKERT

SZENTPÉTERI Csilla és Itália

Quando arrivai a Roma diluviava. Era ottobre e io non amo né questo mese né la sua pioggia. Eppure mi fermai e lasciai che le gocce mi colpissero, volevo sentirle. Ero arrivata a casa. Là, dove non ero mai stata, dove non avevo mai vissuto. Passarono dei minuti ma non mi mossi, affinché la sensazione non svanisse. Poi bastò una frase perché io fossi assorbita per sempre da Roma: «Buona sera signorina!»

Ero venuta per nove mesi con una borsa di studio. Il postino portò l'avviso e io lo strinsi a me come se la mia vita dipendesse dal sì o dal no contenuti al suo interno. E lo penso ancora oggi così.

Non sono ancora sicura di credere alla reincarnazione, ma è certo che non ebbi mai fra le mani una cartina di Roma. Non mi servì neanche, perché quando il disco del sole si spegnava all'orizzonte lasciava dietro di sé una scia dorata che illuminava la strada verso casa. Ogni sasso della strada portava un proprio messaggio che vive ancora intenso nella mia fantasia. Là, dove in qualche modo ho vissuto in un'altra esistenza, i colori erano diventati irripetibili, la voglia di vivere si era impadronita delle mie cellule. La nostalgia mi tormentava da allora.

Ma torniamo a quell'arrivo. Era tarda sera quando in Via Giulia, passando sotto un arco coperto di edera, scorsi infine l'Accademia d'Ungheria, la mia residenza. Mi salutarono artisti, poeti e scrittori sconosciuti e sconosciuti, nei cui sguardi colsi subito i segni dell'infezione di Roma.

Sapevo che in nove mesi mi sarei impadronita di ogni angolo di Roma, eppure quella sera stessa mi misi in cammino. Improvvisamente vedevo con mille occhi, i miei sensi si erano moltiplicati, me ne andavo in giro, danzavo alla luce della sera e proseguivo come se ad un tratto fossi impazzita. Era veramente così. Mi allontanai anni luce dal mio alloggio verso un pianeta dove la persona aveva riacquisito il suo significato.

Era già passata la mezzanotte, ma le persone sedevano ancora a piccoli tavoli, sulle seggiole e in piccoli gruppi agli angoli delle strade provavano a raccontarsi il mondo attraverso gli amori della loro vita. La loro filosofia positiva, la loro semplicità. Quella sera non mi sarei sorpresa se da un qualche palazzo mediavale-rinascimentale perfettamente conservato fossi uscito qualcuno intonando un'aria, ad esempio dal Trovatore. Sfogliavo mentalmente le pagine dei libri di viaggio quando mi arrestai: che cosa voglio fare io, voglio vedere Piazza Navona, la Fontana di Trevi, il Pantheon, Piazza di Spagna, i gladiatori che escono dalle ombre del Colosseo in una sola notte? No! Io voglio fare mio Qualcosa, quel qualcosa che non potrei trovare nelle pagine di nessun libro.

Amikor megérkeztem Rómába, ömlött az eső. Október volt és én sem az ősz, sem a velejáró esőt nem szeretem. Mégis csak álltam, hagytam, hogy elérjenek a cseppek, mert éreztem – hazatértem. Oda, ahol soha nem jártam, soha nem éltem. Percek teltek el, de nem mozdultam, nehogy elszálljon az érzés. Aztán egy mondat elég volt ahhoz, hogy Róma mindörökké beszippantson: – Buona sera signorina!

Kilenc hónapra jöttem, ösztöndíjjal. Postás hozta az értesítőt és én csak szoritottam magamhoz, mintha az életem múlna a benne lévő igtentől-nemtől. És még ma is így gondolom.

Még mindig nem tudom, hogy hiszek-e a reinkarnációban, de egy biztos – soha nem volt kezemben római térkép. Nem is volt rá szükségem, mert amikor a napkorong elolvadt a horizonton, olyan aranyásvót hagytam magam után, mely megvilágította hazafelé az utat.

Minden utca macskaköve saját kis üzenetet hordozott, ami életemben él a mai napig fantáziámban.

Ott, akkor valahogy egy másik változatban éltem, a színek ismételtetelének lettek, a megtapasztalt életemről rabul ejtette sejtjeimet. Honvégy gyötör azóta is – vissza.

No, de térjünk csak vissza ahhoz a megérkezéshez. Késő este volt, amikor a Via Julián egy borostyánnal befutott a kis hid alatt átmenve végre megpillanthattam a Magyar Akadémiát, lakhelyemet. Ismert-ismeretlen művészek, költők, írók üdvözöltek, akiknek tekintetében rögtön felfedeztem a Róma által „megfertőzött” jeleket.

Tudtam, hogy kilenc hónap alatt minden zűgugát bekebeleztem Rómának, mégis akkor este azonnal útnak indultam. Hirtelen ezer szemmel láttam, érzékszerveim megduplázódtak, pörögtem-forogtam, táncoltam az esti fényekben és csak mentem előre, mint aki egy pillanattól megtévelyedt volna. És így is volt. Fényekre távolodtam az otthonomtól egy olyan bolygóra, ahol az ember visszanyerte jelentőségét.

Elmúlt már éjfél, de ők kis asztaloknál álltak, kis székeken ültek, sarkokon kis csoportokban próbálták megváltani a világot életszeretükkel, pozitív filozófiájukkal, egyszerűségükkel.

Aznap éjjel már azon sem lepődtem volna meg, ha valamelyik tökéletes állapotban lévő középkori-reneszánsz palazzóból kilépett volna valaki rázendítve egy áriára, mondjuk a Trubadúrpartól. Utíkönyvek oldalai futottak át agyamon, amikor megtorontam – de hiszen mit akarok én, kipipálni a Piazza Navonát, a Trevi-kutat, a Pantheon-t, a Spagna-t, a Colosseum árnyékából előjövő gladiátorait egy éjszaka alatt? Nem! Én Valamit a sajátomra akarok tenni, azt a bizonyos valamit, amit semmilyen könyv lapján nem találhatok meg.